

№ 1. Младъ съмъ още оставяетъ го. Творки
тъ върици (окови) на носѣ ти, заедно съ нѣж и силата
ми опасна! Но тѣмъ скоро урваши ми с' мойтъ дъи,
така младъ кѣкто бъръ не влизашо, въ единъ часъ, въ
една минута, турбало ми е да миѣ всукашъ тѣ живашъ!

« Дѣди ардо, зѣмъ много ранилъ ми смъртъ, нѣко
бже послѣдъ ми таъ твоѣтъ пѣсѣнъ, кѣкто ми е поелъ
дѣно и мойи радъ! »

Умъ! Чвѣтѣ то растѣ, въ чвѣтѣ подъ слѣдъ
рѣно лугъ, и въсѣрѣ прѣтварѣ полетѣнашъ ти си мѣри
ца, за да с' разгавѣдъ сѣтирѣно изново, и ако още в'
гора, не мина бѣтъ да с' заварѣа, кѣкто недовършена
фрѣтва, коѣ нестой, и шарѣ!

« Ахъ! » скоро зѣмъ, втора мой душевѣнъ младъ,
еднигашъ небесаъ зѣмъ, зѣмъ и рѣстѣаши немилогѣ
въ сарѣ! »

Боре! Прѣзи мѣ, нѣмъ не ведарѣбъ бѣсилъ,
тъ си рѣзъ немоѣ да чѣмѣаъ кѣмъ тебѣ, кѣмъ твоѣ
таеѣ свѣрѣмъ твоѣтъ, Кѣмъ дѣно, коѣмъ кадъ кадъ въ
облакъ, кѣмѣаши висъ: ми по-добрѣ, прѣзи мойтъ Бра
тѣи на зѣмѣтъ, заради коитѣ страдаѣ въ мойи радъ,
и коитѣ за награда обезилихъ (изнемоуи) тѣло то ми
въ пѣрѣкъ върици (окови) на рѣзъ и крака! Върици
(окови), коитѣ зѣмъ дѣно обливашъ въ крѣвакъ душевѣнъ
сѣмъ!